Sport Magazin

MEREU, LÎNGĂ „CAREUL MAGIC"

Deși se apropie de 70 de ani — cîți mai sînt pînă acolo, rămîne o taină a noastră — Constantin Nour, acest corifeu al ringului românesc, nici nu se gîndește să încheie prin... abandon partida vieții sale cu BOXUL... La fel de „proaspăt" și entuziast, ca și în prima reprizăă, care a început cu 50 de ani în urmă, antrenorul emerit Constantin Nour continuă și acum confruntarea cu acest ilustru partener din care și-a făcut un nedespărțit prieten...

Am căutat într-o zi să refac „itinerariul" (sumar, desigur) pe care l-a parcurs Constantin Nour în lumea „careului magic" punîndu-i cîteva întrebări.

— Cine te-a atras spre ring ?

— Georges Carpentier. Aveam numai 13 ani cînd am văzut un film în care marele pugilist francez interpreta rolul unui „apărător al celor slabi". De atunci am început să sar gardul la galele de la Arenele Romane.

— Cînd ai luat primele noțiuni de box ?

— În 1920, dintr-o carte a lui Robert Eudeline, managerul campionului mondial Criqui. Apoi am început să schițez la oglindă mișcările elementare și poziția de gardă...

— Cum ai debutat ca pugilist ?

„Dascălul", C. Nour, și unul dintre „elevii" (P. Ganea) pe care i-a învățat boxul, de-a lungul anilor...

— Boxînd cu un alt licean, pe terenul nostru de joacă (unde se ridică noul Teatru Național). Aci, un alt băiat, Puggi, m-a sfătuit să mă duc la „Tirul", ca să învăț boxul cu maestrul Petre Alexandrescu.

— Se zice că loveai năpraznic. Care a fost k.o.-ul cel mai rapid ?

— Cel de la 13 februarie 1927, din meciul susținut la Circul Sidoli, cu bulgarul Alekseev. După 17 secunde de la primul sunet al gongului, acesta a fost făcut k.o.

— Dar — o întrebare neplăcută — cea mai severă înfrîngere ?

— Aceea pe care mi-a administrat-o Dumitru Teică, în 1926. K.O. ! Trei ani mai tîrziu însă, m-am revanșat punîndu-l și eu k.o. și cîștigînd titlul de campion național la toate categoriile.

— La cîți ani te-ai decis să abandonezi cariera de pugilist ?

— La 27 de ani... Din 1933 am început să activez exclusiv ca antrenor prin mai multe săli. Din toamna anului 1948 am trecut la Dinamo București, unde mai mă vezi și azi din cînd în cînd...

...Și aici, permiteți-mi să continui singur. În 25 de ani Constantin Nour a scos din „uzina de box" o serie de talente binecunoscute în lumea noastră pugilistică : Toma Constantin, Nicolae Linca, Const. Gheorghiu, Dumitru Ciobotaru, Titi Dumitrescu, Ion Dragnea, Ion Monea etc.

Un bilanț al „producătorului" Constantin Nour ? Peste o sută de campioni naționali, 30 de maeștri ai sportului, trei maeștri emeriți și un antrenor federal ! (Ion Popa a fost tot elevul lui Constantin Nour, la „Tirul").

...Poate aceste rînduri n-ar fi fost așternute atît de curînd în această pagină, dacă acum cîteva zile, trecînd pe la Dinamo, nu l-aș fi regăsit pe veșnic tînărul Constantin Nour explicînd unui elev tainele croseului de dreapta...

Surîsul discret al lui Nour vrea parcă să-mi spună : „Pensionarul" Nour nu abandonează boxul niciodată. Nour pregătește un nou campion național... Să fie acolo..."

George MIHALACHE

Fără cuvinte

Desen de **AL. CLENCIU**

ȘTIAȚI CĂ...

...un motociclist neo-zeelandez, Boll de Garis, a urcat recent cu o motocicletă „C.Z." 250 cmc pe vîrful Kilimanjaro, cel mai înalt munte din Africa (5895 m)? A fost cea de a patra tentativă a lui Garis. De trei ori, el a ajuns la 4000 metri și din cauza aerului rarefiat motocicletele respective nu au mai funcționat.

...în mai puțin de 50 de ani recordul săriturilor cu schiurile a crescut cu peste... 100 de metri? Prima săritură de 50 m a fost obținută în Norvegia în anul 1925, iar campionul mondial pe 1973, Hans G. Aschenbach (R. D. Germană) a sărit pe trambulina „mamut" de la Oberstdorf 157 m. Recordul absolut, neoficial, măsoară însă 169 m!

...renumitul luptător sovietic Ali Aliev (de nouă ori campion al U.R.S.S. și de cinci ori medaliat cu aur la C.M. de lupte libere — cat. 52 și 57 kg) este conducătorul tehnic al unei școli sportive de lupte din Mahacikala (R.A.S. Daghestan)? Aliev este de profesie medic-chirurg, dar o bună parte din timpul său îl dedică pregătirii viitorilor luptători.

...pentru cele 38 de meciuri ale turneului final al C.M. de fotbal care va avea loc în 1974, în mai multe orașe din R. F. Germania, se vor pune în vînzare 2 129 000 de bilete? Vînzarea pentru public va începe în ziua de 2 aprilie, iar o jumătate de milion de bilete vor fi reținute pentru turiștii străini.

CICLISTUL DIN COMĂNEȘTI

Am primit zilele trecute o scrisoare din Comănești-Bacău, semnată de Dan Olteanu. Cîteva rînduri simple, scrise din inimă de un mare iubitor al ciclismului, scrisoare care ne-a emoționat prin conținutul și sinceritatea ei și din care redăm cîteva fragmente, cu speranța că vocea lui Dan Olteanu va ajunge la urechea cui trebuie...

„Din iulie 1968, cînd mi-am cumpărat o bicicletă „Elegant", pînă în 1972, am parcurs, zi, noapte, iarnă, vară, peste 13 000 km — menționează scrisoarea —, efectuînd curse istovitoare, dar treaba asta îmi plăcea. Cînd vedeam șoseaua în fața ochilor mă simțeam alt om".

Urmează o listă completă a itinerariilor parcurse, cu distanțe și timpuri, cu amintiri : „pînă la Brașov am făcut 28 de ore, dus și întors. Un prieten a vrut să mă verifice, a mers cu trenul și cînd m-a văzut în gară, sosisem înaintea lui, s-a minunat. S-a uitat la mine ca la o arătare".

„Mă întorceam de la Tg. Mureș. Eram frînt de oboseală căci rulasem și noaptea. Am ajuns, cu chiu cu vai, la Rupea și mă pregăteam să iau trenul, cînd am văzut un pluton de cicliști care participau la cupa județeană „Cibo". Cu un efort supraomenesc, m-am alăturat lor și am ținut pasul, am ajuns în Brașov odată cu plutonul și oamenii rideau privindu-mi bicicleta că avea semnalizatoare de M.Z., parcă era luată dintr-un muzeu. Ziua aceea a însemnat cea mai plăcută amintire din viața mea".

Lipsit de condiții corespunzătoare, Dan Olteanu a renunțat să mai alerge, dar n-a renunțat să spere, după cum reiese din finalul scrisorii : „Cît despre motivul trimiterii acestei interminabile scrisori, totuși scurtă față de cîte aș putea spune, el este acesta : vă rog să mă ajutați (poate există vreo posibilitate !) să-mi verific voința și rezistența într-o competiție oficială. Nu mi-e teamă și nu pot să mă împac cu ideea că nu mai e nimic de făcut, mai ales că eu nu beu, nu fumez, sînt un băiat serios, de 25 de ani".

Dan Olteanu așteaptă o veste, în orașul său, strada Progresului, numărul 7...

PARADOX ÎN EPOCA MECANIZĂRII

Potrivit statisticii americane, 73 de milioane de spectatori urmăresc anual alergările de cai desfășurate pe diverse cîmpuri de curse din S.U.A. În același interval de timp, reuniunile automobilistice au reunit numai 41 milioane de spectatori. La prima vedere lucrurile par nefirești. Adevărul este că reuniunile hipice sînt incomparabile mai frecvent organizate decît cele automobilistice.

UN NOU SUCCES CINEGETIC AL ROMÂNIEI

De curînd, la Torino (Italia), a avut loc cel de al IV-lea Concurs internațional de trofee vînătorești. Au participat nouă țări : Bulgaria, Italia, Iugoslavia, Elveția, Mongolia, Polonia, România, Spania și Ungaria. Conform regulamentului acestui concurs, nu au fost admise decît trofeele cinegetice obținute în anul precedent.

Au fost prezente, în standul României, 6 frumoase trofee de cerb, 12 de căprior, 4 de capră neagră, 23 de mistreț, 6 de urs, 3 de lup, 9 de rîs etc, etc. În total, standul românesc a cuprins 76 de trofee vînătorești, cărora li s-au acordat 65 de medalii de aur și 11 medalii de argint. Numărul medaliilor obținute — în comparație cu celelalte țări participante — i-a conferit României locul I la acest Concurs internațional. Pe locul II s-a clasat Polonia, pe locul III, Bulgaria etc.

CAMPIONUL — CEL DE TOTDEAUNA...

În fața trofeelor „colecției Năstase", actorul și regizorul, într-o pauză a filmărilor

L-am revăzut pe Ilie Năstase. Nu pe terenurile închenărate cu alb, ci pe pînza ecranului. Prilej oferit de vizionarea, în avanpremieră, a filmului-medalion „Racheta de aur", dedicat primului tenisman al țării. Ca și tuturor celor care-l iubesc și-l admiră.

Ilie, coborînd dezinvolt din avion, după raiduri victorioase. Sprintînd cu voioșie de gazelă, într-o cursă de urmărire alături de fotoreporteri. Întîmpinat cu drag de cei de acasă. Deconectat, în clipe de odihnă, în fața colecției sale de trofee. Zburdînd insolit pe schiuri și patine, în decorul feeric al munților noștri. Luînd din nou racheta, cu care face o partidă (imaginară) cu sine-însuși.

Secvențe frumoase, planuri asamblate cu meșteșug, un șirag de scene sugestive, înlănțuite cu mînă sigură de Cezar Grigoriu, regizor și coautor de scenariu. La care vocea lui Ioan Chirilă, rotindu-și cu aplomb comentariul, adaugă încă o tușă de culoare, nu lipsită însă de tonuri sobre.

Filmul va place. Desigur, în primul rînd pentru că „actorul" principal este Năstase. Privindu-l încă o dată zîmbetul acela limpede și generos, îți dai seama mai bine pentru ce acest sportiv este atît de admirat, nu numai pentru rezultatele sale prestigioase. Ceea ce este omenesc.

În filmul lui Grigoriu, marele campion redevine, mai mult ca oricînd, copilul jucăuș de altă dată. Sau de totdeauna — dacă vreți.

Rd. V.

PREFERINȚELE IUBITORILOR DE BASCHET

Risipitorul — pasele greșite
Optimistul — ultimele 3 minute
Telegrafistul — semnalizările
Profesorul — jucătorul pe colț
Curiosul — interceptia
Microbistul — prelungirile
Ospătarul — masa presei

STELIAN GHEORGHIU

FELICITĂRI SOȚILOR IVĂNCESCU !

Sportul brașovean de performanță a mai pierdut un... burlac, dar a cîștigat o nouă familie, Violeta și Mihai IVĂNCESCU, care au semnat zilele trecute în registrul ofițerului stării civile, în aplauzele fotbaliștilor de la Steagul roșu, alături de care Ivăncescu joacă, fără întrerupere din 1959.

Întrebat asupra proiectelor de viitor, internaționalul brașovean, de patru ori selecționat în echipa națională, și-a anunțat intenția de a urma, din toamnă, cursurile post-liceale de antrenori, adăugînd că are în vedere și un... Ivăncescu junior !

Nu ne rămîne decît să le urăm succes tinerilor căsătoriți pe noul drum, pe care au pornit cu încredere amîndoi...

Foto : E. BOGDAN

HAMLET CU OCHELARI

Faimosul actor englez Richard Burton, se ocupă în mod intens de buna sa pregătire fizică, căreia după propria-i mărturisire, îi datorează în bună măsură succesele sale.

Una din pasiunile sale de tinerețe — rugbyul — o cultivă și astăzi, ori de cîte ori are prilejul. Cunoscîndu-i preferințele, căpitanul unei echipe din periferia londoneză l-a invitat să joace într-un meci care urma să se dispute în după amiaza unei simbete, în care Burton îl interpreta seara pe Hamlet, pe scena renumitului teatru londonez „Old Vic.". Toate ar fi mers bine, dacă echipa adversă nu s-ar fi încăpățînat să-l caute cu tot dinadinsul pe marele „star" pentru a-i gratula cu toate procedeele permise și nepermise în atacurile pentru cucerirea mingii ovale. Rezultatul a fost că seara, la spectacol, în costumul său negru, Prințul Danemarcei interpretat de Burton, mai poseda în afară de spadă și un detaliu neașteptat — o pereche de ochelari fumurii, menîți a-i ascunde vinătăile de sub ochi. Spectacolul s-a terminat cu aplauzele cuvenite, dar în contractul actorului s-a mai ivit o clauză, care îl împiedică sub aspre sancțiuni să mai joace rugby.

DE 1000 ORI... CLAUDIU

În pagina „Magazin", la rubrica „Răspunde Ion Poștașu", apare astăzi a mia vignetă a lui N. Claudiu ! Un jubileu, remarcabil, fără îndoială, cu prilejul căruia am ținut să schimbăm un scurt dialog cu autorul.

— Ce sentiment încerci, Caudiu, acum cînd vede lumina tiparului această ilustrație cu numărul 1 000 ?

— Un dublu sentiment : acela de satisfacție, pentru reușita ideii ziarului, dar și unul de nostalgie, fiindcă la cea de a mia vignetă sînt cu zece ani mai bătrîn... Prima vignetă a apărut la 26 ianuarie 1963.

— Ce părere are graficianul Claudiu despre acest „gen" ?

— Fără falsă modestie, voi spune că vigneta e un lucru greu. Ea trebuie să se adreseze în modul cel mai direct cititorului, să-l atragă, să completeze textul, dar nu să-l divulge. O vignetă reușită este ca o glumă bună, ca o epigramă...

— Și ce-și propune pentru viitor ?

— Să descrețească frunțile iubitorilor sportului cu cel puțin încă o mie de vignete !

Nu ni s-a părut că ar fi mult...

(V. CH.)

Cărți noi în Editura Stadion

PENTRU IUBITORII ZĂPEZILOR *)

Prezentarea la sfîrșitul lunii martie a unei cărți despre modul cum trebuie învățat schiul poate apărea nepotrivită. Totuși, să procedăm conform unui vechi și înțelept proverb care spune că trebuie „să-ți faci vara sanie și iarna car" și să vă oferim, stimați cititori, cîteva amănunte despre ultima lucrare apărută în Editura Stadion, **„Schiul pentru toți"** aparținînd lui **Mihai Bâră.** Reputat specialist și cunoscut publicist, autorul pune la îndemîna tuturor celor dornici să se inițieze în tainele schiului și, mai apoi, să urce treptele performanței, un veritabil manual, în care sînt prezentate metodele și mijloacele privind pregătirea fizică a schiorului, particularitățile muncii cu copiii, diverse indicații metodice, etapele pregătirii pe zăpadă a concurenților, antrenamentul pe probe, alimentația schiorului, însoțite de numeroase desene care facilitează înțelegerea noțiunilor teoretice

*) Mihai Bâră — *Schiul pentru toți. Editura Stadion, 1973, 206 pag., 8,75 lei.*

SPORT ÎN CULORI PENTRU CEI MICI

Interesantă și demnă de relevat inițiativa **Editurii Stadion** de a pune la îndemîna celor mici, **cărți de colorat cu tematică sportivă.** Într-o prezentare grafică dintre cele mai bune, aceste cărți constituie un excelent mijloc de popularizare a diverselor discipline sportive, în care copiii se pot iniția colorînd imaginile cărților. De aici, pînă la terenul de sport nu mai sînt decît... cîțiva pași. Dintre viitoarele apariții amintim **„Campionii pădurii"** (care va fi tradusă și în maghiară și germană), **„Ne jucăm și colorăm", „Ursulețul boxer"** și **„Bobică polisportiv".**

SURFBLAZER ?

O mini-barcă (62 kg) cu motor pentru amatorii de sporturi nautice

Salonul internațional de vacanță de la Torino a prezentat publicului o ambarcație cu motor sortită unui mare succes. Numită „Surfblazer", această ambarcație cîntărește numai 62 kg, este înzestrată cu un motor foarte simplu dar foarte puternic (se poate atinge 50 km/oră), transportă două persoane și are un pescaj de numai 6—8 cm, ceea ce o face utilizabilă și pe cursuri de apă cu mică adîncime.

Ambarcația este construită din fibre de sticlă cu profiluri și cu parașocuri care îi măresc rezistența. Firma producătoare (CISAUTO) afirmă că nici chiar în eventualitatea unei spărturi, această ambarcație (foarte aplatizată) nu se scufundă. Motorul ei are următoarele caracteristici : doi timpi, un singur cilindru, 225 cmc, protejat complet de apă, prevăzut cu decompresor. Consum : cca. 4 litri de carburant pe oră. Manevrare extrem de ușoară.

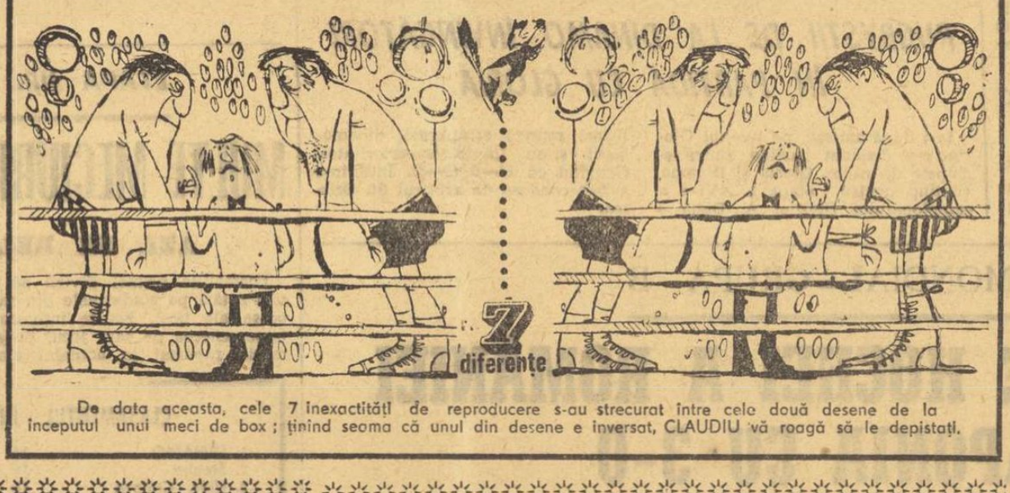

De data aceasta, cele 7 inexactități de reproducere s-au strecurat între cele două desene de la începutul unui meci de box ; ținînd seama că unul din desene e inversat, CLAUDIU vă roagă să le depistați.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

M. DEACONU și D. DRĂGHICI, BREAZA. Care este, în momentul de față, indiferent de situația din clasament, cea mai bună echipă de fotbal din țară ?". Nu înțeleg întrebarea dv. Cele 30 de etape ale campionatului diviziei A au tocmai această misiune, de a stabili care este cea mai bună echipă de fotbal din țara noastră, în respectivul an competițional. Orice alte argumente sînt nule și neavenite, neputînd să fie însoțite și de... dovezi concrete. În materia asta — cum se spune — „punctele... vorbește !".

PETRU BOBIC, COMUNA NAIDAȘ. Ceea ce susțineți dv., susține și... regulamentul. Deci, sînteți într-o bună tovărășie. Chiar dacă mingea se află în acel moment, undeva departe, în careul advers, dar un apărător îi fault pe un adversar în suprafața de pedepsă, arbitrul va acorda lovitură de la 11 metri. Evident, nu prea are sens faultul, din moment ce jocul se desfășoară la poarta cealaltă, dar, dacă el este, totuși, săvîrșit, aceasta e sancțiunea : penalty !

TATIANA IRIMIA, TG. OCNA. Aveți 15 ani, urmați cursurile Școlii generale C. Negri din Tg. Ocna, vă place foarte mult handbalul și ați luat-o drept model pe Nadire Ibadula. Nici nu ne mirăă că vă place atît de mult această jucătoare inimoasă, care, în ciuda dezavantajului fizic — are doar 1,53 m ! — se... vede bine în terenul de joc. De altfel, ea a evoluat pînă acum de 37 de ori în echipa națională. Îi puteți scrie pe adresa Facultății de educație fizică din Timișoara. Rîndurile dv. îi vor face plăcere !

AUREL GHENDER, ARAD. După rezultatul de la Bacău, un catren... încurajator pentru Sportul studențesc :

După lunga toamnă-amară,
Pășind bine în retur,
Ați putea cînta, la vară,
GAUDEAMUS IGITUR !

De cîntat, e foarte simplu. De jucat, e mai greu ! Poate, însă, că studenții ne vor face dovada că pot face foarte bine și una și alta. Sesiunea continuă cu meciul de astăzi, cu A.S.A. Tîrgu Mureș.

T. G., DROBETA TURNU SEVERIN. Îmi cereți o părere sinceră. Iat-o : un sac cu rime nu însemnează o poezie. Asemenea „versuri" făceam și eu, cînd eram mic, dar nu le arătam decît mamei...

DUMITRU ZIMTA, BUCUREȘTI. Prietenul dv. pretinde că Universitatea Craiova n-a reușit niciodată să învingă pe Dinamo. Hm ! În ediția 1970—1971, oltenii au obținut victoria, atît în tur, cît și în retur, la București : 1—0 și 2—1. Și asta s-a întîmplat în anul cînd Dinamo a cîștigat campionatul !

I.V.A., DEVA. **„Dragostea și pasiunea mea pentru sport nu m-au putut opri să nu vă trimit aceste versuri".** Păcat !

A. TAMIR, BUCUREȘTI. Mă grăbesc să înlătur primejdia care planează asupra... buzunarului dv. Nu, nu sînteți **„cu memoria în pom"**, cum susțin prietenii dv. Fundașul Cornel Jurcă (Sportul studențesc) a debutat în divizia A, în 1969, aparînd atunci culorile echipei Vagonul Arad.

NICOLAE MUNTEANU, COMUNA MOTRU. Catrenul dv. ne-a parvenit tîrziu, dar sutul lui Ion Oblemenco, fotbalistul dv. preferat, a venit la timp, în meciul cu Rapid, astfel că „tunarul" craiovean l-a egalat pe Roznai, de la Jiul, pe lista golgeterilor. Optimismul dv. s-a dovedit întemeiat : **„La Roznai, care-a răsărit / Nu-i cale-atît de lungă, / Un singur meci i-a trebuit / Lui Nelu să-l ajungă".**

IANOS KOVACS, TG. MUREȘ. Iată cum stau lucrurile în legătură cu participarea echipelor la competițiile europene de fotbal. La Cupa Campionilor Europeni și la Cupa Cupelor iau parte, cum este lesne de înțeles, cîștigătoarele respectivelor competiții interne. La Cupa U.E.F.A., numărul echipelor care pot fi înscrise nu este același pentru fiecare țară. U.E.F.A. a stabilit patru grupe, dreptul de participare mergînd de la o singură echipă la... patru. Noi facem parte din grupa țărilor care pot participa cu două echipe.

C.V., MEDGIDIA. O împunsătură din partea unui dobrogean (de ce vă ascundeți, modest, în spatele inițialelor ?), la adresa echipei Farul, din orașul lui Ovidiu, care a pierdut la Cluj cu 3—0 : **Ce coincidență-n viață !**
— Cineva spunea în tren —
„Ovidiu" doarme-n piață,
Iară Farul, pe... teren !

Ilustrații : N. CLAUDIU

ultimul obstacol

Ocupasem o poziție... strategică pe un deal abrupt, la umbra unui stejar. De acolo, vedeam perfect o bună parte din cursă. Călărețiii apăreau dintr-o pădurice situată pe dealul din vecinătate, parcurgeau cam o sută de metri pe cursul bolovănos al unui pîrîiaș secat, apoi steguleții care marcau traseul îi îndreptau pieptiș spre o culme de deal. Mai străbăteau vreo 20—30 de metri de teren ca-n palmă, după care se iveau un baraj înfricoșător, format din tuburi de beton imense, peste care se sărea drept într-o viroagă prăpăstioasă... În cazul cînd calul nu se prăvălea cu călărețul cu tot în această veritabilă „capcană", cursa continua într-o vale mai domoală, unde ei mai aveau de sărit vreo 2—3 șanțuri abrupte. Dacă pînă aici, om și animal scăpau cu bine (lucru rar), în ultima parte, care era mai lină, se așterneau pe alergat pînă se pierdeau, învăluiți în nori de praf, undeva departe, în fundul văii, unde era sosirea.

Traseul, care măsura peste 30 de kilometri, era extrem de dur, ca să nu spun infernal. Puțini scăpau teferi. De aceea, în punctele grele erau plasate mașini ale „Crucii roșii" și pichete de militari. Toate acestea se petreceau în anul 1960, la Jocurile Olimpice de la Roma, la proba completă de călărie, în afara „Orașului Etern", în locul numit „Pratoni del Vivaro".

Noi intrasem în concurs cu patru călărețiii. Prea mari șanse nu aveam, și aceasta datorită în primul rînd cailor noștri care erau prea mici pentru acest gen de întrecere. Favoriții erau australienii și englezii care aveau niște cuiri singe impozante.

...Iată că din pădurea vecină apare un călărețiii. Cu siguranță că a căzut undeva pe parcurs, căci este plin de praf, iar calul singerează ușor. Urcă pieptiș spre locul unde eram adăpostit de soarele arzător. Cînd ajunge sus, cu calul numai spumă, descifrez numărul. Era sovieticul Saibatal Mursalinov. Încetinează mersul calului, îi potrivește pasul și apoi îl struneșteă spre înfricoșătorul obstacol. Sare fără să-l atingă, dar cînd să aterizeze în hîrtoapă, cal și călărețiii se prăvălesc deodată.

Dintr-un grup de spectatori, cîteva femei scot țipete de groază, dar nu pleacă... Aveau să rămînă aici pînă la capăt.

Saibatal, sare ca o pisică în picioare, prinde hățurile animalului său, care scăpase și el teafăr, încalecă în grabă, continuîndu-și curajos cursa. Între timp, apare un alt călărețiii, parcă venit de pe altă lume, desfigurat de groaza celor ce văzuse și mai înfiorezit probabil de cele ce urmau.

Calul, animal inteligent, simțind mîna nehotărîtă a călărețului său, se oprește de două ori în fața tuburilor de beton. Călărețul își iese din fire și începe să cravașeze în disperare animalul, fapt ce-i atrage zgomotoase dezaprobări din partea gruului de spectatori, aflați aici.

Se lansează totuși să sară. Calul pășește șovăielnic, se poticnește în muchia obstacolului și își aruncă stăpînul la cîțiva metri, în vale. Lumea este de-a dreptul îngrozită. Calul singerează abundent iar călărețul zace fără cunoștință. Din vale, pornește în viteză o „Salvare", iar braucardierii degajează în grabă traseul...

Un nou călărețiii apare pe un cal de legendă, mare, cu picioare lungi, bine strînse în fașe albe. Urcă spre colină de parcă ar fi la plimbare, sare obstacolul cu o ușurință uimitoare, iar călărețul experimentat se ține perfect în șa. Este australianul Lawrance Morgan, care avea să cîștige medalia de aur...

Trecuse bine de orele 12 și căldura nemiloasă împingea tot mai mult spectatorii răsfirați de-a lungul traseului spre umbra copacilor sau spre cărucioarele cu înghețată.

Din timp în timp, ecourile megafoanelor din vale răzbăteau și pînă la noi, vestindu-ne ordinea sosirilor, timpii realizați sau accidentele de pe parcurs.

Mai trec vreo doi călărețiii ca vai de ei, urmați de un român. Este Andrei Cadar. Are o privire cruntă. Dificultățile traseului se pare că l-au îndîrjit.

Ajunge pe culme și sare cu bine obstacolul temut. Scapă și de capcana din viroagă. Sînt în culmea fericirii. O iau la fugă, tai drumul ca să ajung la unul din șanțurile ce constituiau ultimul obstacol. Sosesc cu sufletul la gură, înaintea lui Andrei. Trec însă cîteva minute bune și a cesta nu apare.

„Ce s-o fi întîmplat"?, ne întrebăm cei de aici, cu teamă. Dar iată-l că se ivește de după un colț... Se clatină în șa și de pe frunte i se prelinge o șuviță subțire de sînge. Căzuse la un obstacol pe parcurs. Se apropie totuși sigur de ultimul obstacol, de șanțul cel mare și adînc... Se pare că Andrei și-a revenit, dar, calul, numai spumă, pare obosit. Îi simt cum, cal și călărețiii, își adună ultimele puteri.

„Hai Andrei ! Hai Mureș !" strigăm din răsputeri. „Ați ajuns. Mai este puțin!".

Cu un ultim efort, Mureș bate pragul șanțului și... se prăvălește cu pieptul în malul opus... Andrei zboară ca un ghemotoc cîțiva metri mai departe. Înghețăm. Bietul Mureș, zace zdrobit în fundul șanțului și de-abia mai respiră. Andrei se tîrăște spre marginea gropii. O lacrimă i se prelinge pe obrazul prăfuit.

Îl luăm de subsiori și ne îndepărtăm. În urma noastră răsună un foc de armă, care pune capăt chinurilor bravului Mureș, căzut la ultimul obstacol, pe viroagele de la Pratoni del Vivaro...

O lacrimă și un gînd pentru un concurent necuviințător.

ION BALAȘ